Metroplex

Hood

Rudolf Vostrý

Vařič Lupa

Čtvrtek 13. února 2059 21:09

Stáli jsme u dveří do bytu našeho vařiče. Frajera, kterýmu nikdo v hoodu neřekl jinak, než Lupa. Byl to takovej nenápadnej týpek, kterej umně využíval klamu svýho těla. Kvůli tomu, že si měl dva roky zpátky odkroutit flastr v base za vaření speedu a nenastoupil do výkonu trestu, mu přestala platit Občanská identita. Nemohl tím pádem nic dělat s rozleptanejma očima z chemickejch reakcí, který jsou asi jedním z miliardy nežádoucích vedlejších efektů vaření fetu na koleni.

Stál mi rozum nad tím, že si to nenechal spravit u nějakýho soukromýho pouličního doktora. Vždycky když na to přišla řeč, tvrdil, že těm *zasrrranejm rrrákosnickejm žžžezníkům* nevěří. Z toho důvodu nosil brejle, který vypadaly jako dna od lepších jogurtových sklenic. Vypadal srandovně, ale nebyl to žádnej komik a vytáčelo ho, když se téma přátelskýho smalltalku náhodou stočilo na jeho brejle.

Vzhledem k tomu, že to byl jeden z nejlepších vařičů na sídlišti, lezli jsme mu do prdele. Srandičky jsme si z něj vždycky dělali přizdisráčsky až doma. Jak jinak, než při pytlování toho svinstva, který nám prodával a jehož vaření mu odjebalo oči. Dokonalej feťáckej koloběh hada, kterej sám sobě požírá ocas. Další ze skutečnejch srdceryvnejch příběhů našeho milovanýho hoodu. Až jednou pověsím dráhu drogovýho dealera na hřebík, asi si udělám datastreamovej pořad o těhle zoufalejch existencích.

Marley několikrát za sebou neurvale zazvonil. Skoro okamžitě se za dveřma ozvalo lomození. Ošuntělý panelákový dveře do bytu, zasazený

v oprejskaný betonový zdi, se otevřely a zjevil se Lupův nevrlej ksicht. Od poslední návštěvy na něm přibylo pár strupovitejch boláků.

„Nazdarrr, vy zmrrrdi. Copak vás přivádí?“ zaráčkoval Lupa, kterýmu bylo jasný, že jsme si nepřišli popovídat o datastreamovejch celebritách nad kafíčkem se sušenkama napajcovanejma trávou. Vešli jsme do jeho skromně zařízenýho bytu. Interiér Lupova příbytku, kterej místama spíš připomínal squat, nebyl moc udržovanej.

„Máte štěstí, že jste mě tu chytli. Celej den jsem makal ve varrrně,“ pokračoval v ráčkování a usadil se na otrhanej gauč naproti zábavnímu terminálu s velkou obrazovkou a síťovým headsetem, kterej ležel vedle něj na stolku. Vedle techniky bylo položený zrcátko s větší hromádkou nevalnýho žlutobílýho svinstva.

„Hele, tyhle sračky bys neměl fetovat. Jebne ti z toho,“ zaprudil jsem si při ukazování na zrcátko s nekvalitním matrošem. Tohle by se měly učit děti už ve školce, že model takový barvy do nosu nebo nedejbože do žíly fakt nepatří.

„Víš hovno, co je dobrrrý, ty hovado! Přišli jste si prrro něco, nebo tu jenom prrrudíte, vy zmrrrdi?“ odpálkoval mě Lupa a podrbal se hluboko v teplákách mezi nohama. V duchu jsem byl ohromenej rapovou flow jeho ráčkování – *dobrrrý*, *prrro*, *prrrudíte*, vy *zmrrrdi*. Byl by to *zarrručenej rrrapovej bangerrr*.

„Jasný, taky máme lepší plány, než s tebou klábosit vo nekonečnejch seriálech,“ zašklebil se Marley a málem si zase zapálil dready při odpalování cíga. Měl by to nosit pořádně zagumičkovaný, nebo se takhle brzo upálí zaživa.

„To je dobře, že jste přišli jenom na skok. Má přijít Gerrrda na mrrrdaní,“ vysypal ze sebe Lupa, když se zvedal z gauče, a odešel do vedlejší místnosti pro trezorek, kde schovával matroš na prodej a pracně vyvařený eurovky.

„Nevím, kámo, jestli se dá říkat šukání za párno *mrrrdačka*,“ pousmál jsem se při vytahování ruličky eurovek z kapsy na zimní bundě.

„Drrrž hubu, debile,“ umlčel mě amatérskej chemik nasraným pohledem a přinesl trezorek, kterej záhy otevřel aby ukázal jeho zásoby.

„Co to bude?“ pokračoval při ukazování na narvaný balíčky s koksem a speedem. Asi ho trochu vytáčel fakt, že jsem byl v hoodu vyhlášenej lamač dívčích srdcí. Ono na tom nebylo nic tak světobornýho, stačilo, aby člověk nebyl ráčkující dement a měl aspoň nějaký základní hygienický návyky. Stejně by ho bylo na šukání škoda, vařil fakt parádní matro.

„Bereme dneska za víc, zadařilo se,“ řekl jsem s úsměvem Lupovi, když jsem po něm hodil svazek několika stovek a padesátek. Dohromady to dělalo tisíc euro.

„Tolik peněz u vás není norrrmální, vybrrrali jste doma rrrodičům kasičky? Vždycky jste tu sockovali stěží za polovic a najednou máte takovej balík!“ zase se ozýval Lupův obvyklej záchvat paranoie.

„Zadařilo se nám. Potkali jsme nějaký roštěnky, co si sjíždí nosánky už od rána, a ty nás úplně vykoupily,“ pohonil si ego Marley. Ještě jsem na něj byl trochu nakrknutej, protože se mi nedařilo vytěsnit z hlavy posledních několik uplynulejch hodin. I když jsem zabodoval na Vinohradech, pořád mě nepřešla chuť ho nakopat do prdele. To přejde, až se v klidu doma zmastím a uvidím pytlíčky, co nám vydělaj další lováky.

„To je mi jedno, komu to dáte. Vemte si po tšššech a šesti saklech a potom vypadněte!“

Lupa dneska neměl svůj den. Poslechli jsme ho a po krátkým rozloučení vypadli z jeho zatuchlýho krcálku. Smrdělo to tam chemickým potem a zapařenejma koulema. Tentokrát jsme se rozhodli, že to nasaklujeme u mě doma. Cestou domů jsme na téměř akademický úrovni debatovali, jak asi může vypadat chemsex šukačka mezi Lupou a tou jeho buchtou. Oba byli fakt echtovní, výstavní smažky. Jeden měl nevyčerpatelný zásoby *matrrra* a ta druhá zase pořád _matrrro _vyžadovala. Tvořili dohromady dokonalou synergii, doslova typickou feťáckou love and hate story. Byla by z toho suprová telenovela.

Víc se dozvíte v další epizodě datastreamovýho podcastu Jayovy smažky z hoodu!

Nezapomeňte si kupovat matroš jenom od prověřenejch dealerů!

Kebabář Amir

Doma byla větší pohoda než v Lupově zasmrádlým brlohu. Z gramofonu bouchala deska s technem a dělala ideální kulisu k přípravám na večer. Prokládali jsme to zprivatizovaným absintem, kterej nás při každým upití zahřál na několik minut u srdíčka. Mě dokonce dvojnásobně, protože jsem s každým douškem oslavoval záchranu svýho kaďáku.

Šlo nám to pěkně od ruky, během dvou hodinek bylo hotovo. Zavibroval mi telefon, znuděně jsem ho zvednul ze stolu. Přišla mi zpráva. Byla od kámoše Hanse. Stálo v ní, že se Agawara vrátil z basy a po obligátní zastávce v místním hampejzu vyrazí rovnou do klubu.

„Ty píčo! Agawaru dneska pustili z basy," okomentoval jsem nahlas Agawarův návrat překvapeným tónem. Marley zpozorněl a hodil po mně zrovna dokončenou krabičku s matrošem na prodej.

„Tak to se dneska pořádně zmatláme! Máme co oslavovat," zaradoval se Marley sedící na posteli. Byl opřenej o zeď, na který visela kdysi dávno odněkud ukradená cedule s nápisem *zákaz kouření*, a zapálil si brko. Zvednul jsem se z gauče naproti hulícímu rastafariánovi a došel si natočit vodu do skleničky, abych mohl dál uchlastávat absinta bez obav z alkáčskýho kolapsu.

Měl jsem totiž už solidně nakoupeno a kručelo mi v břiše. Přepadla mě chuť dát si něco k jídlu, ale zároveň nebyla tak strašná, abych hlady zpucoval tu nechutnou, několik dní rozjedenou instantní večeři v lednici. Cestou do klubu se budeme muset někde zastavit pro jídlo. Vrátil jsem se zpátky do pokoje, kde se Marley vlnil v rytmu techno dubu a pokuřoval sladce vonícího jointa. Pomalu ve mně rostla nadrženost vyrazit ven. Připomínala mi zvláštní formu úzkosti řízlou padesát na padesát vzrušením. Tohle se mi stávalo pravidelně před mejdanama, který se potom zpětně ukázaly jako ty úplně nejlegendárnější ze všech. Přemluvil jsem rastamana, aby toho špeka už konečně típnul do popelníku, a vyrazili jsme do víru hoodu, kterej nikdy nespí!

Venku mrzlo. Šli jsme s Marleym vedle sebe po hlavní třídě lemovaný korporátníma budovama a okrajem našeho sídliště. Zastavili jsme se u stánku s rychlým občerstvením. S Amirem, kterej dělá úplně nejlepší

kebab v hoodu, se známe asi rok. Jednou nás poprosil o gram hulení, tak jsme mu ho ve zhulený letní euforii bezděčně dali a on se nám za to odvděčil nejnacpanějším wrapem bez zeleniny, kterej jsem kdy viděl. Fakt nekecám, byl to strašnej macek. Někdy s náma po šichtě skočil na pár piv do klubu, kam jsme zrovna mířili. Dneska měl šichtu, ale to nemělo nejmenší vliv na jeho chuť nafutrovat si čumák našim zbožím.

„Kluci, nemáte tam nějakou dobrotu? Už makám třetí tejden v kuse a pomalu mi docházej fofry," zeptal se Amir a ukázal na unaveně rotující štangle geneticky vypěstovanýho masa v grilech, ze kterejch sálalo příjemný teplo. Byl to komickej pohled, vidět zpocenýho přičmoudlýho týpka v tričku ve stánku s kebabem a naproti tomu nás dva nabalený v zimních bundách v totálním mrazu.

„To je jasný, kámo!" kejvnul jsem a hodil po Amirovi psaníčko s říznutým matrošem. Ty neřezaný jsme si schovávali jenom pro ty nejspeciálnější zákazníky. Podal mi na oplátku wrap s masem bez zeleniny a čtyři pětieurovky. Zamilovaně se podíval na psaníčko a jeho výraz beze slov prozradil, jakou radost mu udělala právě proběhlá transakce. Plácli jsme si na rozloučenou a pokračovali dál v cestě do klubu.

Hood měl svoje kouzlo – špinavý a vysmažený. Vyrůstat tady nebylo nejpříjemnější, ale kdo si na tohle panelákový sousedství zvyknul, už by ho nikdy za žádnou cenu neopustil. Nebyla to ideální líheň korporátů. To byl taky jeden z důvodů, proč naši radši žili tady, a ne někde ve vnitřním metroplexu. Asi jim stačilo trávit čas s kreténama v límečkách během pracovního dne. Natož žít mezi nima někde v centru, a nedejbože se s nima kámošit. Opravdovej život byl tady. Kdy se to v nich vlastně zlomilo, že vyměnili svůj život za práci pro korporaci a takhle je to sežralo zaživa?

„Hele, za co vlastně Agawaru zašili?" zeptal se Marley při vydechování vaporizovaný páry marihuany. Výpar se společně s mrazivým vzduchem formoval do mocnýho dračího dechu, kterej pozvolna mizel za náma.

„Porval se při šťáře v klubu s fízlama. Byl naficenej hyperákem a zabavil tím tyjátrem celý zásahový komando. Docela se divím, že ho pustili už teď. Říkalo se něco o tom, že vyfasuje minimálně pět let," odpověděl jsem mezi mlaskavým hladovým ukusováním kebabu.

„Hele, není ti trochu divný, že ho pustili ven už po půl roce?“ kontroval Marley po natáhnutí další dávky trávy z vaporizéru.

„Vůbec, určitě bonzoval. Měli bysme si na něj dávat bacha. Od nás nedostane za prachy ani krystal,“ zakonspiroval jsem si. Stejně už touhle dobou bude vybroušenej matrošem od někoho jinýho.

Před náma se vynořil ze zimní tmy rušivej svítící poutač klubu. Dnešní cesta tou podělanou zimou byla už skoro za náma.

Buzna Dan

Dorazili jsme před vchod do klubu a vyhazovač nás na oko ledabyle prohledal. Vzal si od každýho z nás bůra jako vstupný a pustil nás dovnitř. Sešli jsme po schodech do podzemního labyrintu chodeb, kde nás už uvítala ozvěna pomalejší, pumpující hudby. Miluju, když se takhle z dálky nese dunění techna. Na baru zevlákovalo pár lidí, ten největší nápor na nás ale teprve čekal. Koupili jsme si pivka a zasedli do našeho boxu, ve kterým jsme ještě odpoledne propadali totální beznaději. První kunčaft na sebe nenechal dlouho čekat.

„Čus, kluci. Máte nějaký fofry?“ zeptal se Daniel a přisednul si k nám do boxu. Dneska vypadal trochu jinak než posledně. Měl na očích naražený gigantický černý brejle, který vyšly z módy tak před deseti lety, a měl pro to asi pádnej důvod. Tipnul bych si, že dostal nakládačku od nějakýho svýho *zákazníka*. Seděl vedle mě a po několika vteřinách podezřívavýho zkoumání mi to docvaklo. Ty brejle schovávaly brutální zánět očí. Měly důmyslně zakrýt ložiska hnisu, ze kterejch mu tekly čůrky lepkavýho výtoku.

„Ty krávo, cos kurva dělal? Vypadáš fakt k poblití,“ zeptal jsem se netaktně Dana. Ten si beze slov sundal brejle a nám se naskytnul pohled na nejodpornější věc, kterou jsem dneska viděl. A to jsem jich dneska zažil tak na měsíc dopředu. Od poslední návštěvy u našeho stolu si nejspíš nechal udělat novej wér – chromový oči, ale určitě to nedopadlo úplně podle jeho představ.

„No do prdele, s tímhle bys moh jít někam do vobludária!“ přisadil si na úkor Danovejch očí Marley a znechucením do sebe kopnul pivo ze

sklenice skoro na jeden zátah. Překvapila mě jeho reakce, protože dennodenně sjížděl na datastreamech mnohem větší humusárny. Spíš chtěl Danovi jenom zatopit, aby si připadal jako ještě větší čůráček.

„Nechal jsem si to udělat u jednoho levnýho pouličního doktora. Nečekal jsem, že to bude až takovej fušer. Mám v tom zánět jako kráva." Daniel aritkuloval značně překople. Nepřekvapovalo mě, že byl totálně nafutrovanej. Určitě tím řešil nepříjemnou bolest ze zánětu.

„S tímhle jsi neměl vůbec lízt ven, kámo. Takhle ti ty voči brzo vypadnou," pokračoval v pruzení rastaman a hodil při tom po Danovi psaníčko říznutýho speedu s jedlou sodou. Tenhle sociál, kterej šetřil i na doktorovi přes oči, by si kvalitní koks stejně nekoupil. Ba co víc, ani by to po těch všech alpskejch sjezdovkách perníku se speedem neměl nejmenší šanci ocenit.

„Ale hovno, dal mi na to záruku. Prej to bude do tejdne v pohodě," bránil se, když hladově chňapal po psaníčku s tou sračkou a obratem kvapně odpočítával bankovky, který ve spěchu hodil na stůl před Marleyho.

„Hlavně bys na to měl žrát antibiotika, máš to totálně zasyflený hnisem," poradil jsem mu a radši odvrátil svoji pozornost k telefonu. Daniel si nasypal trochu speedu na nehet u palce a hrudku hladově vyšňupnul.

„Jayi, slep si tu auru, máš jí rozbitou! Čau klucí," zakejval trhaně hlavou Dan při několikátým dnešním amfetaminovým nájezdu a odběhnul zpátky do labyrintu chodeb klubu. Ukázal jsem za jeho zádama prostředníčkem a ukazováčkem na rozloučenou fakáče. Prej *auru*, ty nedomrlej kriple.

„To je strašnej kretén," zavrčel Marley a zapálil si cigáro. Odhodil jsem telefon zpátky na stůl a napil se. Představa, že budeme celej večer obskakovat takový hovada boží, mě upřímně srala. Budu se muset dneska kurevsky zbourat nebo sbalit nějakou buchtu, abych to tu přežil. Klidně bych bral rovnou obojí, v tom se meze nekladou.

„Tipuju, že se mu ty voči nejpozdějc zejtra poserou. V horším případě mu z toho ksichtu vypadnou úplně," odhadl jsem zlomyslně životnost Danova novýho implantátu. Ne že bych s tím měl nějakou extra zkuše-

nost, ale něco tak nechutného jsem dlouho neviděl. Na wéru šetřej jenom největší kolenovrti a magoři.

„Stejně to má maximálně na to, aby viděl na postavený čůráky v dark roomech," zabil celou příhodu cynicky Marley a odklepnul popel z cíga pod sebe. Radši jsem zvednul kotvy a šel se vychcat na záchod. Držel jsem to od chvíle, co jsme odešli z mýho bejváku. Cestou zpátky jsem potkal punkerku s čírem z rána. Měla s sebou i outěžek, Marleyho donnu frigidu.

„Čusík, čumáčku, tak co? Povedlo se vám to sehnat?" zeptala se a dala mi pusu na tvář. Slova, který od rána vypouští z pusy mě neuvěřitelně iritujou. Prej *čusík* a *čumáčku*, takhle lidi s mozkem přece kurva doprdele nemluví! Ta holka mě zas a znova přesvědčuje o tom, že punk je pro ní jenom zkurvená póza. Pohladil jsem ji po zadku a strčil jí do zadní kapsy kalhot dva protekční pytlíky neřezanýho speedu, který jsem si schovával pro speciální klientelu. Ani ne tak z osobních sympatií, ale protože mi ty peníze na drogy ráno vytrhly trn z paty. Tak dobrá, aby dosáhla na koks toho sovětskýho buzeranta z odpoledne, zase nebyla.

„To je jasný, kočko. Nic jinýho jsem neřešil."

Tentokrát jsem zas tak moc nelhal. Radši jsem vzal obě holky na bar. Padla objednávka panáků tequily a rundy heinekenů pro všechny. Sedli jsme si zpátky k Marleymu do boxu a připili si na zdraví nás všech, bohem zapomenutejch smažek z hoodu.

„Hele, kdo tady dneska vůbec hraje?" zeptala se donna frigida a kroutila si u toho s nepřítomným výrazem vlasy okolo prstu.

„A není to jedno? Stejně sem všichni chodí jenom mrdat a fetovat," odbyl Marley holku, která mu včera přivřela ptáka do domovních dveří svýho paneláku. Dusno mezi těma hrdličkama by se dalo krájet. Každopádně jsem cenil Marleyho kuráž. Psaníčka matroše po kapsách vystřelily jeho ego zase zpátky do nebes. Ten kluk je konečně zase šťastnej a spokojenej.

„Dneska se určitě za gramce na celou noc nakýbluje Agawara, prej ho pustili z basy a šel rovnou sem," odhadnul jsem složení dnešního hudebního repertoáru.

„Tak si dáte asi pinčes, ne? Vaše celonoční sety byly legendární. Větší masakry jsem v životě neslyšela," vyzubila se punkerka a pod stolem mi nenápadně hladila vnitřní stranu stehen. Měla na mysli asi období, kdy jsme po uši narvaný speedem váleli až do rána starý fláky hardcore techna. Ta noc byla pěkně dlouhá, před ránem svítalo mezitím asi třikrát. Šňůra speedu každou půlhodinku dodá dýdžejovi sílu.

Starý dobrý moudro, který platilo už za našich diskžokejskejch praotců.

„Ne, dneska jsem si nic nebral. Jedu jenom byznys," odpověděl jsem neutrálně a poklepal na taštičku plnou drog pro místní smažky. Měl jsem spočítaný, že když prodám úplně všechno, vydělám si čtyřikrát tolik, než co bych tu dostal za celonoční hraní. A to je pro socku, kterou bezesporu momentálně jsem, sakra velkej rozdíl.

„To nevadí, dneska tu stejně řádíme spolu," pronesla samolibě s úsměvem punkerka. Už mě svým přístupem dožírala. Na holku, u který ani nevím, jak se jmenuje, začíná bejt nějak moc rozpínavá. Beze slov jsem se zvednul od stolu a skočil se podívat do suterénu, pod hlavní podzemní patro, kde byla nechvalně proslulá smažkárna.

Naše rutina byla vymyšlená dobře. Obcházeli jsme tyhle zapadlý štace každou hodinu na střídačku a většinou už okolo dvou hodin po půlnoci bylo vyprodáno. Sešel jsem dolu po kovovejch schodech a oklepal se zimou, protože se tam nikdy netopilo. Stejně by to nikomu nevadilo. Lidi, jestli se jim tak vůbec dalo říkat, by stejně neucejtili zimu, ani kdyby je zavřeli do mrazáku.

Směsice feťáků a pouličních gangsterů z okolí tu měla svojí soukromou svatyni. Mohlo se tu dělat úplně všechno, od inhalování hyperu po skupinový znásilňování čehokoliv, co bylo zrovna po ruce.

Tyhle vyfetovanci ztělesňovali noční můru všech zodpovědnejch rodičů, co kdy varovali svoje ratolesti před všudypřítomnejma drogama a démonem zvaným alkohol. Takhle jednou, vy smradi, dopadnete, když si nebudete dávat bacha!

Dorazil jsem do nevelký místnosti, kde proti sobě stály dvě roztrhaný pohovky, na kterejch seděly různý pochybný existence a hrály na malým

stolku karty. Šlo o starej dobrej poker a v banku byla exotická variace nejrůznějších drog. Tu automatická stříkačka přeplněná z inzulínu na herák, támhle inhalátory ledu nebo hyperu. Kostka černýho hašiše mi z těch všech sraček přišla nejhratelnější.

„Čau, Jayi," pozdravil kdosi z hloučku karbaníků a mávnul na pozdrav. Přisednul jsem si k nim. Svoje místo jsem zvolil nevalně, protože stejně nevalně smrděl týpek, vedle kterýho jsem zabral místo. Půl roku nemytý dlouhý vlasy mu z kdysi postavenýho číra splývaly na ramena. Frajer si to snad tužil vazelínou. Nebo nevim, určitě byly fakt megamastný. Zvedal se mi z toho kentusáka kufr. Zrovna ze sázky vypadlo několik lidí, zbyli poslední dva mohykáni. Měli proti sobě dvě karty a týpek, kterej mě zdravil, zrovna pálil a pak otáčel poslední kartu. Rozuzlení pokerový partičky vrcholilo. Jeden ze zbývajících dvou hráčů vyprsknul smíchy.

„Vole, já ti říkal, že to nemáš sázet!"

Měl radost, protože vyhrál.

„Ty zasranej hajzle!" zařval jeho zhrzenej protihráč a mrsknul po něm prázdnej pullitr od piva, kterej se mu s křupáním skla a kostí roztříštil o ksicht. Napadená smažka sletěla skoro bezvládně z gauče. Ten agresivnější frajer toho využil, skočil přes stůl, kterej skoro převrhnul a když dopadnul na svojí nebohou oběť, zuřivě ji mydlil pěstma do ksichtu. Nevěřícně jsem tu scénu, jak vystřiženou ze špatnýho filmu sledoval a dal se radši do řeči s cápkem, kterej mě prvně pozdravil.

„Koukám, že tu máte veselo," řekl jsem mírně nejistě a zapálil si. Tázanej vysmaženec se s nezájmem mrknul na nerovnej souboj vedle něj a v tu chvíli ho ohodila krev z nebožáka, kterýho ten pošahanej magor chtěl nejspíš vlastnoručně umlátit k smrti.

„No, Roňák fakt nerad prohrává. Třicetkrát jsme mu všichni říkali, aby se na to vysral a položil to. Ten dement neposlech a jel si dál svoje."

Všimnul jsem si, jak to vysmahlo kouká na moje kouřící cígo. Milostivě jsem mu nabídnul přímo z papírový krabičky s nápisem Lucky Strike. Poděkoval a položil mi obligátní otázku.

„Máš nějakej shit? Došly nám fofry." Úplně jsem mu nerozuměl, protože si zrovna zapaloval vysockovaný cigáro a mumlal to na půl pusy.

„Mám tu koks a speed. Luxusní čerstvý zboží. Koksíček je dokonce kolumbijskej, žádná pražská sračka s omítkou z hajzlu," odpověděl jsem a rozevřel psaníčko se speedem. Vysmažencovi zasvítily oči. Nervózně si poposednul a naklonil se přes stůl, aby líp zaostřil.

„Speed je tak čerstvej, že z toho ještě cejtíš čistidla?" zeptal se zvědavě další týpek vedle něj. Sbíhaly se jim sliny. Dneska odtud neodejdu s prázdnou, kšeftíčky se hezky rozjížděj.

„Jo, je to dnešní. Zkoušeli jsme to s kámošem před hodinou a jsou to slušný šupy," zafrajeřil jsem, abych jim to líp prodal. Ten model nebyl zase taková jízda, ale stejně by to nepoznali, jestli do sebe sypou nesmyslný kombinace drog, který se zrovna válej na stole.

Rvačka vedle stolu se uklidnila. Drsnej Roňák nechal svojí oběť bezvládně zadupanou do země, kde už jenom bezmocně ležela a tiše krvácela. Frajer si hned po tom, co vstal, otřel ruce do kalhot zašmířenejch pouličním bordelem a mlčky s pošahaným výrazem sledoval náš probíhající obchod. Doufal jsem, že frajer nebude chtít koštovat rovnou ze psaníčka, protože by ho zahamtal krví přizabitýho týpka na zemi.

„Bereme dva, zlevníš?" smlouval týpek, kterej mě oslovil jako první. Místo odpovědi jsem zakroutil hlavou a pomalu si strkal psaníčka zpátky do kapsy. Ron si mezitím sednul zpátky na gauč a žmoulal doznívajícím vztekem kostku hašiše mezi prsty. V další chvíli si kousek ukousl ulomeným předním zubem. K mýmu překvapení ten hašiš neválel do brka nebo sucháče, ale rovnou ho spolknul. Měl jsem sto chutí zakroutit ještě jednou hlavou, ale mám strach, abych toho hromotluka náhodou nevytočil.

„Ne, počkej, nechtěli jsme tě nasrat. Jasně že to bereme za plnou," pokračoval omluvným tónem, kterej zanikal v dunění techna z horního patra klubu. Místo odpovědi jsem se usmál a hodil po něm dvě psaníčka říznutýho speedu, co jsem nahmatal v kapse. Matroš, kterej jsem mu ukazoval před chvílí byl totiž našmelenej, aby vypadal, že ho je víc.

Tyhle smažky byly vždycky jednoduchej deal. Pánové zkoušeli smlouvat, ale měli z těch sraček už tak rozežraný mozky, že by si nedokázali představit situaci, kdybych odešel pryč a nic by jim z toho nekáplo. Zároveň se tady špatný zprávy šířily rychlostí blesku. Kdyby se někdo

dohmátnul, že zbušili a okradli dealera, měli by příště určitě minimálně problém s ochrankou.

Tichou poštou mi poslali dvě padesátky, který rychle zmizely v kapse mojí mikiny na zip. Když jsem se zvedal na odchod, tak mě ještě týpek, kterýmu jsem právě prodal dva gramy speedu, oblažil pohledem na svý zuby rozežraný od hyperu. Vypadnul jsem a byl šťastnej, že si konečně šlehnou a vezmou roha někam do víru metroplexu čořit na další fetování.

Napadlo mě totiž, že u sebe zrovna nemám žádnou zbraň. Zapomněl jsem elektrickej obušek nahoře v bundě. Prošel jsem pečlivě všechny zašívárny a prodal ještě gram koksu za dvojnásobek. Potom jsem to zabalil a vrátil se nahoru k Marleymu. Ty dvě čubky si šly naštěstí přepudrovat nosy a snad si půjdou zapařit, aby od nich byl pokoj.

Atmosféra dole mi totiž dokonale zkurvila náladu.

Frajer Agawara

„Co je s tebou? Seš nějakej zaprdlej," usmál se Marley. Žmoulal si zrovna mezi prstama dreadlock, aby umravnil z něj vylezlý vlasy a sledoval u toho nějaký debilní video v telefonu.

„Ale, jenom jsem byl dole. Je to tam čím dál tím horší, před chvílí se málem pozabíjeli kvůli buchně s herákem a dvěma inhlalátorům hyperu," shrnul jsem ve zkratce svoje poslední zážitky. Marley si poposednul a napil se. Potom se podělil o svoje vlastní zkušenosti s dolním smažkáriem.

„Jsou to hovada, minulej tejden jsem na ty kretény málem tasil vobušek. Prej že je toho speedu málo. Feťácký vošousti, jsou agresivní hlavně takhle ze začátku, protože ještě nemaj špičku."

Odkejval jsem mu to a znechuceně si došel pro další pivo. Když jsem se vrátil s natankovaným půllitrem heinekena, stočili jsme téma konverzace jiným směrem.

„Hele, kdo tady vlastně dneska mastí? Hrajou normální techno, ten Agič se ještě nesrovnal se svobodou?" zeptal se Marley.

„Určitě teď někde v dark roomu píchá a futruje chobot. Hrát bude nejdřív o půlnoci. Jakejkoliv čas před půlnocí mu přijde pod jeho úroveň," shrnul jsem zkušeně průběh první Agawarovy party na svobodě. Pěna

v mý sklenici pozvolna padala a něco mi říkalo, že dnešní večer ještě ani pořádně neodstartoval. Byli jsme pořád až moc střízlivý. Napadlo mě zahnat chmury na hajzlu a jít si taky užít trochu nefalšovaný, klubový atmošky.

„Hele, začínám bejt docela unavenej, to herecký představení v gay klubu mě dost vyšťavilo. Potřebuju nějakou vzpruhu," navrhnul jsem Marleymu a doufal, že neprokoukne chuť na speed neohrabaně zabalenou do výmluvy na únavu z héreckejch výkonů. Souhlasně zamrkal a okamžitě pobalil všechny svoje věci na stole. Náhle nás vyrušil důvěrně známej hlas nejlepšího kujebáka ze všech kujebáků v hoodu.

„Nazdar! Vy čuráci! Nechcete se sem rovnou přestěhovat?" pozdravil Joel, kterej konečně po svejch pochybnejch kšeftech zaparkoval auto za klubem a naštrádoval si to rovnou na jistotu sem k nám.

„Jsme tady jako doma, vole!" Plácli jsme si s Joelem. Ukázal jsem důležitě ukazováčkem na rozepnutou tašku s našim soukromým kolumbijským koksem.

„Aháá, pánové už startujou!" Joel zatrsal do monotónně dunící hudby a poplácal mě po rameni. Vzali jsme si pití a vytratili se na nejbližší hajzl. Zašili jsme se tam zaklapnutím zámku a nadrženě načárali koks z našich soukromejch zásob na hranatym kapesním zrcátku. První etapu si napálil Joel, potom tour de rypáček pokračovalo přes rastamana, až to nakonec skončilo u mě.

Šňup, trocha pálení a byl jsem v pohodě! Cejtil jsem, jak se mi do těla vlejvá nová energie. Konečně se mi ulevilo, odplavila se nálada, kterou jsem se nakazil od těch vysmaženejch idiotů dole. Přeplo mi v hlavě a najednou jsem usilovně přemejšlel, jak se zbavit tý čůzy z rána. Ta holka je strašnej poděs. Vlastně ani nechápu, proč jsem s ní minulou noc skončil v posteli. Pravděpodobně jsem se nechal zblbnout nadržeností a svejma divnejma úchylkama.

Vzpomněl jsem si na Mikhailova uspanýho psa. „Hele, Joeli, kolik tam bylo toho roháče?"

„Asi tak akorát na uspání stokilový slonice. Proč?" odpověděl bezděčně vysmaženej Joel. Zarazilo mě, že to měl přepočítaný na lidskou váhu.

Proboha, k čemu to vlastně u sebe nosil? Ty *speciální příležitosti* se mi najednou zdály jako nebezpečně hluboká králičí nora a nechtěl jsem do ní zalejzat ještě níž.

„Já jenom že ten sovětskej prasák měl čokla, co mi sežral všechen ten matroš," přiznal jsem při rýsování další rundy koksovejch čar.

„Ty vole, nene! Ten asi doštěkal," rozesmál se zlomyslně Joel a odhalil díry tam, kde kdysi dávno byly zuby. Očividně ho to na rozdíl ode mě pobavilo. Ten pes si to nezasloužil, nebyl v plánu. Kdyby o mně natočili film, tak by na konci titulků nemohla bejt uklidňující hláška o tom, že při natáčení umřelo přesně nula zvířátek. Moje karma zaplakala.

„Neměl sežrat, na co přišel. Byl blbě vychovanej, blbě dopadnul," přisadil si Marley. Smotal si dready do drdolu na temeni hlavy a natáhnul do dutin slušnou čáru koksu.

„Hele, a jak ses teda toho pitomce zbavil?" vykulil se Joel, když se přestal smát, a bral si od Marleyho srolovanou padesátieurovku.

„Prostě jsem toho kreténa přechlastal. Nevěřil jsem jeho flaškám, tak jsem z něj tahal lahve, který byly bezpečně zakorkovaný. Nakonec se zeblil jak prase. Byl mimo, dal si čáru tohodle libovýho modelu a já do něj nalil ještě několik nášupů absintu. Když si chtěl konečně dojít pro povzbuzováka na ptáka, šlehnul sebou vo zem a byl v piči," vysvětlil jsem a převzal kokainovou štafetu, když Joelova čára zmizela.

„Hehe, ten kretén měl alergii na chlast. Měls neuvěřitelný štěstí. Kdyby ji neměl, tak by ti ještě teď rozmrdával kaďák," uznale konstatoval Joel a zamyšleně se drbal na bradě.

„Stejně je to prdel. Týpek, co tady v Praze klátí kloučky a na tom homosnuffu vydělává prachy, padne po pár panácích chlastu, který má doma v baru," rejpal Marley při přemejšlení nahlas zbytky kokainu z nosu. Nakonec z něj uválel kuličku a odcvrnknul jí pryč.

„Měl jsem štěstí začátečníka. Vybral jsem flašky, který neměl pajcovaný," zavrtěl jsem hlavou při zandávání feťáckýho náčiní zpátky do taštičky.

„Hovno! Štěstí začátečníka, prej… To byl prostě vosud. Ten kretén zařve stejně jako jeho debilní čokl. Deme pařit!" utnul veškerý úvahy

Marley a odemkl dveře od záchoda. Za nimi se mezitím naštosovalo pár lidí, který měli v plánu se jít dovnitř normálně vymočit. Marley jim věnoval několik úšklebků a pár urážlivejch gest. Naše další zastávka je hlavní hvězda dnešního večera.

Klub se pomalu plnil lidma, podíval jsem se na hodinky implantovaný pod kůží. Bylo za půl hodiny dvanáct. Jestli Agawara bude fakt dneska hrát, tak máme poslední šanci ho odchytit na backstage. Propletli jsme se klubem, pozdravili pár známejch od vidění a dorazili k zavřený místnosti, kde fetoval snad každej dobrej pařmen z hoodu. Před dveřma do backstage stál vyhazovač.

„Kam dete?“ podíval se přísným pohledem. Měl dva metry a podle úsečnosti holý věty si s náma rozhodně nechtěl povídat.

„Hele, já jsem tady rezident. Hraju tady skoro každej tejden. Prej je tu Agawara, tak se s ním chceme vidět. Přisypat mu trochu matroše pod nosánek, aby se mu líp hrálo,“ začal jsem starou dobrou pohádku o tom, kdo je tady v klubu hvězda. Vyhazovač nehnul ani brvou. Změřil si nás pohledem. Jedinej, kdo se mu byl schopnej podívat zpříma do očí, byl Marley, kterej byl zhruba stejně vysokej. Ozvalo se cvaknutí dveří a ustoupil nám. Protáhli jsme se kolem něj do útrob místnosti pro vystupující. Agawara tam byl s mojí starou známou, punkerkou. Seděla mu na klíně a nadrbaně mu olizovala ucho. Ta čubka si prostě dneska chtěla nutně zapíchat s dýdžejem. Vůbec mi to nevadilo. Udělalo mi naopak radost, že jsem se jí konečně bez velkýho úsilí zbavil.

„Ahoj, Jayolino!“ pozdravil Aga a shodil ze sebe tu čubku dolů jak otravný psisko. Ta nevěřícně koukala a tvářila se provinile. Nečekala, že bych si dovolil dorazit za panem diskžokejem až sem na backstage. Docela se přepočítala. Ještě před půl rokem jsme byli nerozlučná dvojka, jako Prd a Zmrd. Objali jsme se na pozdrav a zabrali gauč a křesla okolo stolku.

„Tak co? Jaký byly mrdačky v base?“

Aga se usmál a otevřel flašku absintu, kterou jsem mu podal. Už ho tam moc nezbejvalo. Konečně tu nazelenalou tekutinu dorazil a nemuseli jsme se s tím sajrajtem dál tahat.

„Mrdání bylo na hovno, ale tohle pití je fantastický!“ řekl znalecky po prohlídnutí prázdný historický flašky a zahodil jí jako správnej pankáč někam do rohu místnosti. Ozval se zvuk roztříštěnýho skla.

„Jo, ta flaška byla s věnováním. Nechal nám jí jeden holomek, protože jí adekvátně nedocenil,“ zaprudil si Marley a začal rýsovat koks pro Agu. Nemohl jsem přehlídnout, jak se ta holka styděla. Její trapásek mě bavil úplně stejně jako mě pobavil osud flašky absinthu. Po pár šňůrách a dnešních zážitcích jsem se dostával do správně destruktivní nálady.

„Jayi, zahraješ si dneska se mnou? Dej si aspoň desku. Bude to nářez, vole!“ přemlouval Agawara. Upřel na mě svoje úzký asiatský oči. Z jeho pohledu jsem cejtil, že to myslí fakt upřímně.

„Ale jasný, dvě desky ti určitě zčadim. Jako za starejch časů,“ uklidnil jsem ho a pobídnul, aby si dal další várku kolumbijskýho národního dědictví.

„Tak čau, já si jdu ještě přepudrovat nos a těším se na vaše hraní,“ rozloučila se punkerka, ale nikdo z nás jí nevěnoval ani pohled. Ta štětka ztratila veškerej respekt i u ostatních. U mě ho teda ztratila už dávno ráno kecičkama o *klubíku*.

„Máte nějakej další matroš?“ zeptal se Agawara. Dostal zamítavou odpověď s tím, že jsme už všechno rozfofrovali. Může bejt rád, že dostal aspoň pokoštovat. Nikdo z nás nestojí o fízly za prdelí.

„Nevadí, docela jsem se tam zklidnil, nakonec mi stačej jenom předbalený jointy z trafiky,“ zasmál se a vstal z gauče. Protahoval si záda, jako před každým hraním. Na otázku, za jak dlouho půjde na věc se mi dostala odpověď, že za deset minut. Přesně o půlnoci. Moje předpověď vyšla na minutu přesně! Škoda, že jsem si na to nevsadil. Mohl jsem vyhrát nějakou škváru. Plácli jsme si na rozloučenou, že se za hodinku, po dalším kolečku okolo klubu, stavím roztočit pár desek za mixákem.

Odešli jsme z backstage na bar si dát další pivo. Nebylo kam si sednout a postávali jsme před barem. S Marleym jsme si dohodli rozdělení klubu na dvě poloviny a dohodu zapili čerstvě natočeným pivem.

Dunění z reprobeden z ničeho nic ustalo. Ozval se nepokojenej křik. Uměl jsem si představit, že teď lidi po sobě lejou pivo z kelímků a

dožadujou se dalšího mixu. Vždycky když smažkám sebereš hudbu, tak se zblázněj. Agawara s tímhle pocitem uměl dost dobře pracovat a věděl, že právě teď přichází jeho chvíle.

Repráky začaly prskat pod nesrozumitelnejma zvukama, který připomínaj ladění archaickýho rádiovýho vysílání ze vzduchu. Hlukovou stopu nezvykle protíná rytmická pasáž. Bar ztichnul. Nikdo, až na mě, to nechápal. Rytmus vzdáleně připomíná starej hip hop z konce dvacátýho století. Chvíli se zdálo, že hluk vycházející ze zvukovýho aparátu se snaží dav před sebou překřičet. Neúspěšně. Věděl jsem moc dobře, o co Agovi jde. Tohle jsme spolu dělali už asi před rokem. Hluk se po několika ostrejch skrečích změnil v rychlý rytmický bouchání a lidi se začali vlnit. Měl vyhráno! Dav byl dokonale jeho. Plácli jsme si s rastamanem a každej z nás se vydal prodávat drogy svým směrem.

Sorry, teda dělat ze zoufalejch existencí šťastný feťáky. Joela jsme nechali za sebou nevěřícně zírat na Agawarovo dílo.

Hardcore to byl ale parádní. To fakt nekecám.

Tajemná Lajka

Zamířil jsem zpátky do spodního patra a byl pěkně nafičenej. Bušilo mi srdce. Nemohl jsem se soustředit na svoje okolí. Nekoukal jsem pořádně před sebe a omylem do někoho vrazil. Tak debilně, že jsme oba skončili zlitý pivem od hlavy až k patě. Ta holka navíc uklouzla po rozlitým drinku a kecla si přede mnou na zadek do lepkavý kaluže.

„Ježiši, moc se omlouvám," prohodil jsem, když jsem jí pomáhal zpátky na nohy. Byli jsme oba festovně ulepený pivem. Skoro jsem se z něj ani nenapil, kurva drát! Potom mě uhranuly její modrý oči.

„Ty vole, jsem celá mokrá!" stěžovala si neznámá kráska sovětským přízvukem. Kombinace východního akcentu a hláška o tom, že je mokrá, mi dokonale pobláznila radar na holky. Změřil jsem si ji pohledem a fakt se mi líbila. Na rozdíl od punkerky bylo na první pohled jasný, že má osobnost. Imponovala mi její nasranost v očích. Mimochodem, východní Slovanku jsem taky ještě nepíchal.

„Je mi to moc líto. Můžu tě pozvat na panáka? Jako omluvu. Bylo by mi ctí," začal jsem na svoje poměry nezvykle slušně. Byla s přehledem nejzajímavější holka, kterou jsem tady za poslední dobu potkal. A že jich bylo.

„Ale jo. Stejně takhle nikam nemůžu. Aspoň uschnu," usmála se plaše. Potěšilo mě, že mě neposlala hned do hajzlu. Je mi jasný, že mám aspoň nějakou šanci. Odešli jsme zpátky k baru a objednali si dva panáky tequilly bez všech těch rituálních sraček okolo. Našli jsme si pěkně schovaný místo dál od stage, kde se dalo v klidu pokecat.

„Jak se vůbec jmenuješ?" napravil jsem svojí včerejší chybu. Už mi ty bezejmenný cuchty lezou krkem.

„Lajka. A jak ty, vyfrčenko?" odpověděla a prohlížela si mě se zalíbením přes panáka s čirou tekutinou. Můj tupej instantně zamilovanej výraz po posledním slovu, ale jenom na vteřinku, trochu zvadnul. To je to na mě tak moc vidět?

„Jsem Jay. Teda takhle mi všichni říkaj. Jinak jsem Jason, ale ve skutečnosti to jméno nesnášim."

Tohle vlastně skoro nikdo, kromě mejch spolužáků, vůbec netuší. Všichni v mym okolí věří, že se jmenuju jenom Jay.

„Jo, to máš pravdu. Měl by ses tak představovat. Jason je dost divný jméno," usmála se a pozvedla skleničku k přípitku. Překvapilo mě, že má lepší způsoby a slovní zásobu než devadesát devět procent holek v týhle sídlištní feťácký špeluňce. Na chvíli, ale opravdu jenom na chviličku jsem se zamyslel, jestli punkerka už náhodou nekouří Agu pod DJ pultem. Nechal jsem jí hulit dál Agawarovo péro a vrátil se duchem zpátky k Lajce.

„Budeme teda dělat, že se to nikdy nestalo."

Připili jsme si. Podíval jsem se na tašku s koksem a nechal jí zavřenou. Nemusim každou holku hned zfičet na plech. Lajka sáhla do kapsy a vytáhla vaporizér. Během pokuřování příjemně sladce voněl, jinak než rastamanův model.

„Co to hulíš? Voní to fantasticky," snažil jsem se pokračovat v konverzaci, která byla na moje poměry hodně neohrabaná. Tentokrát mi fakt

záleželo na tom, udělat dobrej dojem. Nebylo mi to volný, takže jsem si připadal jako slon v porcelánu. Ty vole. Koktám a plácám úplný píčoviny. Neodbytnej pocit mi naznačuje, že se tu možná odehrává něco naprosto neobyčejnýho.

„Je to Radikal Edward kush, pěstuje to nějakej dědek v ilegální pěstírně na kraji Prahy. Mám ho ráda, protože je to jeden z mála modelů, kterej mě opravdu zmastí. Dáš si taky?" vysvětlila a nabídla mi vaporizér. Neodmínutnul jsem a počadil si. Mělo to skutečně těžkou chuť a překvapilo mě, kolik jsem vydechnul páry. Byl to hodně silnej model a vaporizér, hučel jsem skoro okamžitě. Po několika čoudech jsem jí ho vrátil, jinak bych se nezvednul ze sedačky.

„Dík. Seš tu dlouho? Ještě jsem tě tu neviděl," poděkoval jsem a pokračoval v konverzaci. Lajka dál kouřila a požitkářsky vyfukovala lahodně vonící páru.

„Ne, ani ne. Přistěhovala jsem se nedávno. Mám tu dneska večer nějaký obíhání."

Napadlo mě, jestli tady taky něco nedealuje, ale moc mi to k ní nesedělo. Spíš to tipuju na nějakou klubovou práci. Headhunting, nebo něco takovýho.

„Chceš s něčím pomoct? Znám tu skoro všechny a všechno," nabídnul jsem svojí pomoc. Určitě bych zvládnul hodně věcí. Tenhle klub byl můj druhej domov, znal jsem ho jako svoje boty. A ty už taky něco zažily.

„Hele, s tímhle mi asi nepomůžeš. Seš hrozně milej, už musím běžet," rozloučila se a odešla. Opětoval jsem jí pozdrav a zalitoval, že jsem tentokrát nezatlačil víc na pilu. Nejsem zvyklej na to, abych se z holky takhle dokonale posral. Než jsem se stačil vzpamatovat z akutní zhulenosti, byla už v trapu. Napil jsem se piva, abych zklidnil svoje srdce rozbušený z toho nečekanýho setkání. Po chvíli jsem taky vypadnul, čekalo mě ještě nějaký prodávání sraček pochybnejm feťákům.

Cestou zpátky na stage k Agovi jsem skutečně stihnul bouchnout ještě docela dost psaníček řezanýho speedu. Přes backstage jsem se vrátil k Agawarovi, kterej už byl pořádně zpocenej a očividně si to užíval. Na stole vedle gramofonů jsem narýsoval dvě lajny koksu ze svejch soukromejch

zásob. Švihnul jsem si jednu a s Agou vyměnil sluchátka za srolovanou bankovku. Stoupnul jsem si za gramofony a podíval se na lidi pod sebou.

Bylo narváno. Jako vždycky, když do toho Agawara mlátí jako hluchej do vrat. Vybral jsem si oblíbenou desku, co jsem měl i ve svý kolekci a pustil jí. Po očku jsem koukal na lidi, jak se bavěj a to mě dobíjelo, kam se na to hrabou nějaký posraný drogy.

Všiml jsem si, že vzadu, na samým konci bujarý klubový tlačenice postává Lajka. Dostal jsem chuť se předvádět a moje ego mě ovládlo. To vlastně ani s tou deskou, kterou jsem si vybral, nešlo jinak. Zapadlo to dokonale. Lidi skákali, odvážnější se i svlíkali. Taky jsme to s Agou už několikrát zažili, že jsme je těma nářezama skoro uvařili. Aga mezitím naložil koks a podávali jsme si na přeskáčku asi dvacet minut sluchátka. Ani jeden beat nepřišel na zmar, přesně jako posledně, když jsme se na tomhle místě loučili s Agawarovou svobodou. Některý věci se prostě nezapomínaj. Rozloučil jsem se s davem na party a šel hledat Marleyho.

Před backstagí mě čekalo překvapení. Stála tam Lajka.

„Byls dobrej. Co děláš zejtra?“ zeptala se. Teda aspoň jsem doufal, že se na to ptala. Měl jsem hlukem zalehlý uši.

„Nevim, asi se budu léčit ze slušný kocoviny.“

Snažil jsem se vypadat skromně, jako slušnej kluk, kterej si dává bacha na zdravej životní styl.

„Možná mám pro tebe na zejtra zajímavej džob. Šlo ti to od ruky,“ řekla, vzala telefon a ukázala mi kód se svým identifikátorem. Nabídla mi svoje číslo! Takovou příležitost si nemůžu nechat ujít.

„No super! Proč jsi neřekla Agovi? Dneska to je jeho večer,“ vyzvídal jsem vykuleně při skenování jejího ídéčka. Telefon pípnul a oznámil tím, že se nám vyměnily kontakty.

„Muklové mě nezajímaj. Potřebuju normální, spolehlivý lidi,“ odvětila suše a schovala zase telefon zpátky do kapsy. Udělala krok blíž ke mně a políbili jsme se. Zamotala se mi hlava a objali jsme se na rozloučenou. Během chvíle, která mi přišla jako celá věčnost, se odtáhla, zamávala a odešla. Její polibek mi zbláznil hormony tak, že jsem byl ještě víc zmaštěnej, než předtím. Lajčina tajemnost mě vzrušovala.

Zamířil jsem na bar hledat Marleyho. Pár lidí mi poděkovalo za skvělý výměny s Agou. Na baru jsem si řekl o další pivo. Zkontroloval jsem si obsah dýlertašky a zjistil, že se zásoby fetování na prodej významně zúžily. Dnešní mise je skoro splněná! Podařilo se mi najít Marleyho.

„Čau, vole. Nemáš ještě něco? Škemraj mi tu nějaký holky o matrošek," mumlal opile Marley. Byl už taky docela zbouranej. Předal jsem mu zbytek speedu, co jsme měli na prodej a rozloučil se s ním. Mám toho už plný zuby, a tak jsem se vytratil pryč. Cestou domů mi pískalo v uších a hučelo v kládě. Tentokrát mi to nevadilo. Věděl jsem, že se zejtra uvidíme s Lajkou a třeba tenhle skvělej mejdan bude mít ještě pokračování.

Doma jsem spadnul oblečenej do postele a okamžitě vytuhnul. Naštěstí. Agawara měl kurevsky ohulený odposlechy a blbě by se mi usínalo, kdybych nebyl úplně vyšťavenej.

Zdroj: Neon Suns